

Uddrag af Christian
Jungersen "De forsvinder"
(side 40-41)
Bed tilladelse fra Gyldendal

“Det du især må være forberedt på, er at din mand mister al indlevelse i dig og i hvordan du har det,” fortsætter lægen. “Han får sværere ved at hæmme sine mere primitive impulser, han kan få pludselige raserianfald og vil benægte enhver tanke om at han er syg. Det er de mest typiske symptomer ved belastning af hjernens orbitofrontale område.”

Jeg stirrer på Frederik stadig uden at jeg ved hvad lægen taler om. Lægen folder sine solbrændte hænder på bordpladen og ser mig undersøgende i øjnene:

“... Men at dømme efter størrelsen på hans svulst, så kender

du alt til orbitofrontale symptomer i forvejen, ikke sandt?”

I mit hoved siger det: ‘Gør jeg det?’, men jeg svarer:

“Jo.”

“Godt ... Frederik, vi vil give dig binyrebarkhormon, der får hævelserne i hjernen til at falde, og derudover epilepsimedicin så du ikke risikerer at få endnu et epileptisk anfald ligesom i går ... Frederik?”

“Ja,” siger han.

“Du kan tage tilbage på dit hotel i dag. Du kan flyve til Danmark om et par dage. Om alt går vel, vil de operere dig i Danmark om en måneds tid.”

Frederik virker mest optaget af nogle røde og gule chartekker med tabeller og skemaer der ligger på bordet foran os.

“Så længe?” spørger jeg. “Men hvis det alligevel er kræft?”

“De skal være sikre på at få hele svulsten ud, men også på ikke at få mere ud end nødvendigt. Det gør de bedst hvis de venter til hjernens egne hævelser er forsvundet.”

“Er det en farlig operation?”

Han vender sig roligt mod Frederik.

“Vil du være rar at lægge de papirer tilbage?”

Først nu ser jeg at Frederik er dybt koncentreret om at bladere i et af lægens chartekker fra skrivebordet:

“Frederik! Du læser da ikke lægens papirer!”

“Nej, undskyld.” Han smiler sit afvæbnende smil og lægger chartekket tilbage.

“Det må du meget undskylde,” siger jeg.

“Nåeh ja.” Lægen vifter en lille afværgende bevægelse med hånden. “Jeg ved jo hvordan det er. ... Impulshæmningen, ikke?”

Ud fra undersøgelsen tror lægen åbenbart at jeg længe har levet med en række indlysende forandringer i Frederiks hjerne, men har jeg det?

Jo, han har forandret sig de seneste uger, er blevet mere selvoptaget, mere rodet, mere hidsig. Men er han værre end Helenes mand eller mine andre veninders mænd? Det synes jeg egentlig ikke.